

а ти — моето сърце“. И Христосъ ѝ отговори: „Жено, речено-свършено.“ И тя го стори. Сегашнитѣ учени казватъ: „Събралъ ги тѣхъ, все такива невѣжи хора, не ги ли знаемъ кои сж тѣ?“ Че азъ не съмъ дошълъ въ България да събирамъ красивитѣ моми и момци, азъ оставямъ тѣхъ за църквата, а онѣзи, които нѣматъ никакъвъ подслонъ, скулеститѣ, тѣ сж дошли при мене. Тѣй че, нѣма защо да бждемъ въ недоразумѣние, но, веднѣжъ една моя овца изцѣлена по такъвъ начинъ, не я пущамъ вече. Какво разбирамъ подъ думата въ църква „църква?“—Подъ „църква“ разбирамъ едно живо сжщество, което мисли и чувствува, има воля, а всички тия каменни здания, това сж приюти, това не сж църкви. А сега свещеницитѣ питатъ: „Ходишъ ли на църква?“ Азъ бихъ дошълъ у тебе, ти си отворена врата. Азъ виждамъ, че вратитѣ на сърцата у поповетѣ и владицитѣ сж все затворени, нѣматъ и ключъ. Питамъ клисаря: дѣ сж ключоветѣ? — „Днесъ дѣдо попъ не служи, елате въ другата църква.“ Това не е църква. Когато нѣкой иска да дойде въ моята църква, азъ отгарямъ вратитѣ ѝ за богомолцитѣ въ 4 часа, прѣди да изгрѣе слънцето. Тѣй трѣбва да бждатъ отворени вратитѣ за всички хора, които искатъ да служатъ на Бога, и въ тази църква всички кандила трѣбва да бждатъ запалени, да се лѣе отъ тѣхъ свѣтлина и благодѣло. И който влиза въ нея, трѣбва да остави вънъ всичкия си товаръ. Това е то църква, тѣй трѣбва да се разбира. Ще кажете: „Ами какво ще стане съ простия народъ?“ Тѣ не сж прости хора, ние говоримъ за всички учени,—тѣ сж свършили гимназии, университети,—все съ забавления ли ще ги занимаваме? Ще имъ позволимъ да влѣзатъ въ църквата, да служатъ. Но какъ ще служатъ?— Като дойде владиката, нека се облѣче съ одеждата на любовта, тя е вжтрѣшната дреха. Послѣ има единъ фелонъ, тя е дрехата на мждростта. Като си облѣкатъ тѣзи дрехи, послѣ нека си турнатъ и корони и друго, и тогаванека служатъ. Като